

[Gjert Petersen.]

inden 1980. Jeg mener ikke, at der har været nogen folkeafstemning om det spørgsmål herhjemme, ej heller nogen afstemning i folketinget.

I communicateet forekommer der en bekendelse til udstrakt brug af Romtraktatens art. 235 ved udbygningen af EF. Se, det var om art. 235, det her i tinget blev sagt inden den 2. oktober, at det kun er en sikkerhedsventil, som kun skal bruges i ganske specielle tilfælde. Art. 235 er den, hvorefter Rådet ved enstemighed kan gennemføre foranstaltninger, som tjener det sigte, der findes i Romtraktaten, men som ikke er hjemlet i Romtraktaten. Derfor har man denne art. 235. Det hed sig, at det var, fordi der kunne opstå situationer, man ikke havde forudset. Så må man handle hurtigt, og har man ikke nogen hjemmel til at klare situationen, er det godt at have en art. 235.

Nu får vi at vide i communicateet, at ved udarbejdelsen og gennemførelsen af de aktionsprogrammer, som man i Paris er blevet enige om skal iværksættes, skal man gøre brug af alle Romtraktatens mulige bestemmelser, herunder art. 235 — det peges der udtrykkelig på i communicateet. Jeg forstår ikke, hvordan man bringer den forpligtelse, man her har indgået, i overensstemmelse med de udtalelser, som faldt før den 2. oktober.

Videre: i communicateet bekender underskriverne sig til den økonomisk-monetære union som noget „uigenkaldeligt“ — det sidste er et citat fra communicateet — og man accepterer „alle elementerne“ i resolutionerne af marts 1971 og marts 1972. „Alle elementerne“, det vil sige, at man accepterer den trinvis opbygning af den økonomisk-monetære union, og at man accepterer de tidsfrister, som er nedlagt i beslutningen af marts 1971. Ellers havde man naturligvis ikke skrevet „alle elementer“. Så havde man skrevet, at man accepterer „principperne“ i disse beslutninger. Der er mange muligheder, hvis man vil udtrykke sig lidt rundt og lidt uklart. Det er ikke tilfældigt, når man i et sådant communiqué udtrykkelig skriver „alle elementerne“.

Men herom sagde man også noget andet før den 2. oktober. Jeg ved meget vel, at regeringen under forhandlingerne havde accepteret den økonomisk-valutariske union

som et princip, for det fremgår af de redegørelser, vi fik. Men man har aldrig før den 2. oktober vedkendt sig en så kategorisk accept, som tilfældet er efter den 2. oktober i det communiqué, der her er tale om. Jeg kan endda citere markedsministeren fra den debat, vi havde her den 15. december 1971 — Folketingstidende 1971-72, sp. 1486:

„Først i 1973, altså når Fællesskaberne skulle være udvidede, er det tanken at optage nærmere forhandlinger om, hvorledes og hvor hurtigt man skal gå videre med samarbejdet vedrørende den økonomiske og monetære politik.“

Vi er ikke engang inde i 1973, men allerede i dag har man i modstrid med, hvad der blev sagt før den 2. oktober, accepteret, at den økonomisk-valutariske union skal være færdigopbygget senest 1980. Det fremgår nemlig af den beslutning af marts 1971, om hvilken det hedder, at man vedkender sig „alle elementerne“ i beslutningen. Hvorfor har regeringen ændret holdning?

Så rummer communicateet nogle linjer, som for mig at se ikke kan betyde andet, end at man accepterer, at de tidligere kolonilande, vel fortrinsvis de franske, måske også de britiske, skal have en slags fortrinsstilling i den tredje verden i forhold til fællesmarkedet. Man taler om, at fællesmarkedet har et særligt ansvar over for en bestemt gruppe lande inden for den tredje verden, og det fremgår af sammenhængen — vi kan altid komme tilbage til citater, hvis det er nødvendigt — at det er de tidligere kolonilande, man tænker på. Her kunne det være interessant at få at vide, hvordan dette stemmer overens med den danske regerings erklærede vilje — som vi støtter — til åbning over for hele den tredje verden uden forskelsbehandling.

Jeg erkender, at det communiqué, vi drøfter, ikke er juridisk bindende. Det er først og fremmest moralsk bindende. Men ifølge communicateet er man blevet enig om at udarbejde juridisk bindende beslutninger på en række områder — altså bl. a. ved brug af art. 235 — ikke i løbet af de næste 4-5 år, men i løbet af det næste år. Inden for de næste 13 måneder skal man udarbejde en lang serie beslutninger.

Derfor synes vi fra SF's side, at det er vigtigt på et så tidligt tidspunkt som muligt at få klarlagt den danske regerings politik på